

ԱՍՏ ՀԱՆԳՁԻ...

Քաղաքն դուրս, զորս բլուրի քղանցքին վրայ՝ սարածուն,
Յուրս շիրիմներ, մեծ ու պզտիկ, մրուալ, անուխ, լո՛ւռ, խաղաղ,
Ժամանակի ծանրութեան տակ կը նընջեն խո՛ւր՝ ՚ւ երազուն,
Մերկ կուրծքներին ամուր սրած մայր երկիրի ծոցին պաղ:

Ձիգ նոնիներ՝ սուր հովերու հարուածներէն կը սոսկան,
Ու դողդոջուն կը հառաչեն ողբը մահուան եւ վիշտի,
Սեւ ագռաւներ, վայոյ թուր, ջրխառնելու ու գուժկան,
Կ'նդերերգեն սուգն ու ցաւը՝ այս վայրին մէջ Հրաժեշտի:

Ամեն շիրիմ կամ հողակոյտ ունի հոս լո՛ւռ գաղտնիներ,
Որոնց գուցէ տեղեակ են լոկ՝ որդեր զագիւր, դիտասուն.
Մեռելներուն ոգիներն ալ կը սքըռնուին արցունքներ,
Որոնք կ'իյնան ցոյ շիրիմով՝ խոտերուն վրայ ազազուն:

Տըխրահըռչակ բռնակալը՝ քամած բաժակն արիւնի,
Սերունդներու անեծքներէն՝ կ'իյնայ ծոցը ոչինչի,
Ու իր գանհն, խո՛ւր տեղերէն, հըգոր քափէն աւիւնի,
Ափ մը հողի է վերածուած, ու ոտնակոխ «Աստ հանգչի...»:

Մարդը միտքի՝ զերդ պատարագ կեանքը զոհած մարդկութեան,
Մեր սիրտին մէջ ունի խորան՝ պաշտամունքի, անուշի,
Իր խոհերէն, նըւիրումէն, իր իղձերէն մեծութեան,
Բուռ մը հողի է վերածուած, ու առաքուր «Աստ հանգչի...»:

Պալատին մէջ կեսաւրը հեղզ, հանգիստ, հըսպարս, նենգածէ,
Մարմնապաշտի գեղիս ու շրուալ լըղիանքին մէջ կը կորչի,
Իր կիրքերէն, ցանկութենէն ու յափրանքէն ախտածէ,
Անարգ գուղձի կերպափոխուած ու ոտնաբար «Աստ հանգչի...»:

Խորնիքին մէջ աղփաք հեք, խառնապահիւծ, վրէշալի,
Յաւին դարման՝ միակ միջոց՝ Յոյսին ամուր կը կառչի.
Իր կարօտէն, հառաչներէն ՚ւ արցունքներէն քախալի,
Ափ մը հողի է վերածուած, ու ոտնակոխ «Աստ հանգչի...»:

Այն ամեն կեանք՝ որ աստանօր ապրած է հեք կամ ուրախ,
Ու ամեն կիրք, սէր ու վրէժ, օրհնէնք կամ հեք հառաչի,
Իբրեւ վերջին կէտ հանգրուան՝ կը դիմէ հոս՝ թեւաբախ,
Ու դառնալով ափ մը հողի, միտք ոտնակոխ՝ «Աստ հանգչի...»: